

Τὸ νὰ πίπτῃ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή: Ἀρκίνησεν τὸ
'μυλ-λοψιχαδίσμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμυλόβρεγμα.

*ἀμυλοψιχαδίζω, 'μυλ-λοψιχαδίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *ἀμυλοψιχαδίει.

Συνήθως κατὰ γ' πρόσ., πίπτει λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή,
ψιχαλίζει ἐλαφρῶς: Ἀρκίνησεν νὰ 'μυλ-λοψιχαδίῃ. Συνών.
*ἀμυλοβρέχω 1, ψιχαλίζω.

*ἀμυλοψιχαδίσμα τό, 'μυλ-λοψιχαδίσμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοψιχαδίζω.

Ἀμυλοψιχαδίσμα, ὁ ἰδ.

*ἀμύλωμα τό, 'μύλ-λωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμυλώνω.

Τὸ νὰ καταλύῃ τις τὴν νηστείαν, νὰ τρώγῃ πασχαλινὰ
φαγητὰ: Ἐν' 'μύλ-λωμαν ποῦ ἔκαμα μὲ ἕναν ἀβκόν;

*ἀμυλώνω, 'μυλ-λὼν-νω Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα.

1) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν αἰσθάνομαι κατόπιν
γεῦσιν οἶονεὶ χοιρινοῦ λίπους Σύμ.: Ἐφαά το καὶ 'μύλ-
λωσα. 2) Καταλύω τὴν νηστείαν, τρώγω πασχαλινὰ φα-
γητὰ Κύπρ.: Ἐνήστευα οὐλ-λὴν τὴν Σαρακοστήν τδ' ἐν
ἐμύλ-λωσα. Σαρακοστή ἐν τῷ τρώει 'μυλ-λωμένα τδ' ἐν
ἀντρέπεται!

*ἀμύλωσι ἦ, 'μύλ-λωσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Τὸ ἐκ λίπους ἄρτυμα φαγητοῦ: Ἐν ἔχει 'μύλ-λωσι δὲ
φαεῖ. Συνών. *ἀμυλωσιᾶ.

*ἀμυλωσιᾶ ἦ, 'μυλ-λωσιᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Ἀμύλωσι, ὁ ἰδ.: Ἐδεὶ κάμποσιν 'μυλ-λωσιᾶν τὸ π-πι-
λάφιν-τὸ ρέσιν (φαγητὸν ἐκ σίτου καὶ κρέατος).

*ἀμυλωτὸς ἐπίθ. 'μυλ-λωτὸς Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Λιπαρὸς, λιπώδης: Μυλ-λωτὸ κρεῖας. Συνών. *ἀμυ-
λωτὸς, ἀντίθ. ἀμύλωτος 1.

ἀμύλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύλ-λωτος Κύπρ.
Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλωτὸς < *ἀμυλώνω τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυ-
τονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ ἄνευ λίπους, ἄνευ πάχους Σύμ.: Ἀμύλ-λωτο
κρεῖας. Ἀντίθ. *ἀμυλωτὸς, *ἀμυλωτὸς. 2) Ὁ μὴ
ἡρτυμένος διὰ λίπους ἢ βουτύρου Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀμύ-
λωτο δουρβὰ (εἶδος σουπας). 3) Ὁ μὴ καταλύσας τὴν
νηστείαν, ὁ μὴ φάγων πασχαλινὰ φαγητὰ Κύπρ.: Ἐμεινεν
ἀμύλ-λωτος Πάσκαν ἡμέραν ὁ κακορρίζικος, γιατί ἐν εἶδεν
π-παρᾶς ν' ἀγοράσῃ κρεῖας. Συνών. ἀμυλ-λωτὸς 1.

ἀμύξωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύξουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυξωτὸς < μν-
ξώνω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς διὰ τῆς βλέννης τῆς ρινός. Ἀντίθ.
μυξίασμένος (ἰδ. μυξιάξω), μυξωμένος (ἰδ. μυ-
ξώνω).

ἀμύριστος ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ.
— Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περιδ. — ΓΔροσί. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 85
ἀμύριστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Σάμ. κ. ἄ. ἀμύρι-
χτος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύριγος Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ μυρίζων, ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Ἡπ.
Μακεδ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. — ΓΔροσί.
ἔνθ' ἄν.: Ἀμύριστο βούτυρο - τυρὶ Ἡπ. || Ποίημ.

Μέσ' ἔς τὸ βιβλίον τὰ κλεισὰς ἔς τὸ φύλλον σου σημάδι,
ἔς τὴν ἰδίαν θέσιν τοὺς κλειστὰς τὰ βροῖκα τὰ καυμένα,
ἀμύριστα, παντέρημα, θλιμμένα σὰν κ' ἐμένα

ΓΔροσί. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀμυρος 1. 2) Ἐκεῖνος
τὸν ὅποιον δὲν ὠσφράσθη τις Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων.
(Κρήν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Σάμ. κ. ἄ.: Λουλούδι ἀμύ-
ριστο Κρήν. Οὐλα φέρεις ἔς σὸ μυτί σ', τιδὲν ἀμύριχτο κ' ἀπε-
λέκ' ἔς (ὅλα τὰ φέρεις εἰς τὴν μύτιν σου, τίποτε δὲν ἀφίνει
χωρὶς νὰ τὸ μυρισθῇς. Τὸ κ' ἀπελέκ' ἔκ τοῦ κ' ἀπελέκεις)
Κοτύωρ. Ἐμυρίσθην οὐλὰ τὰ μῆλα κ' ἐφῆκεν ἕναν ἀμύριγον
(ἐμυρίσθη ὅλα τὰ μῆλα καὶ ἀφῆκε ἕναν χωρὶς νὰ τὸ μυρι-
σθῇ. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Γαρούφαλον ἀμύριστον
(ἐπὶ ἀγνῆς παρθένου) Σάμ.

ἀμυρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμυρος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Ἡπίτ. Συνών. ἀμύριστος 1. 2) Ὁ μὴ χρισθεὶς
δι' ἁγίου μύρου Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. ἀμύ-
ρωτος 1.

ἀμύρωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.
κ. ἄ.) ἀμύρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμύρωγος Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυρωτὸς < μν-
ρώωνω. Τὸ ἀμύρωγος προσέλαβε τὸ γ ἀντὶ τοῦ τ κατ'
ἐπίδρασιν τοῦ ἀμύριγος, δι' ὁ ἰδ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς δι' ἁγίου μύρου, ὁ μὴ μυρωθεὶς
ἐνθ' ἄν.: Ἀβάφτιστος καὶ ἀμύρωτος Κοτύωρ. Συνών. ἀμυ-
ρος 2. 2) Ἀπρεπής, ἐπὶ λόγων Λέσβ.: Λόγια ἄγρια
ταὶ ἀμύροντα. Συνών. βρομερός.

ἀμύστρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύστρουτους Μακεδ.
(Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυστρωτὸς < μν-
στρώνω.

Ὁ μὴ διὰ μυστηρίου χρισθεὶς: Ἡ αὐτὴ εἶν' ἀκόμ' ἀμύ-
στρωτη.

ἀμυτίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτιαστὸς < μν-
τιάξω.

Ὁ μὴ φέρων μύτιν, ὁ μὴ ἀπολήγων εἰς ὄξύ, ἐπὶ ὑπο-
δημάτων κτ.: Τθαρούδ' ἀμυτίαστον. Πβ. ἀμύτωτος.

ἀμύτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτωτὸς < μν-
τώνω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐμύτωσέ τις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
δὲν ἐγένετο ὀξεῖα αἰχμή. Πβ. ἀμυτίαστος.

ἄμφια τά, κοιν. ὡς ὄρ. ἐκκλησιαστικός.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. ἄμφιον.

Τὰ διάφορα ἐνδύματα, τὰ ὅποια περιβάλλονται οἱ κλη-
ρικοὶ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν διαφορῶν ἱεροτελεστιῶν, ἢ καὶ



τά ἐξ ὑφάσματος καλύμματα τῆς ἀγίας τραπέζης, τῆς προθέσεως, τῶν ἱερῶν σκευῶν κττ.

ἀμφιβάλλω λόγ. σύνηθ. ἀφιβάλλω Πελοπν. (Λακων.) ἀμφιβάνω Πελοπν. (Λακων.) ἀμφιβάνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἀμφιβάλλω.

1) Ἐκφράζω ἀμφιβολίας περὶ τινος, διστάζω νὰ πιστεῦω τι λόγ. σύνηθ.: Ἀμφιβάλλω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. 2) Ἀναφέρω, μνημονεύω Θεσσ. (Ἅγιος Γεώργ. Μαγνησ.): Ἄσμ.

Ἕς τὴ δόξα καὶ Ἕς τὴ δύναμι θέλουν νὰ σ' ἀμφιβάλουν σὰν τὸν θιρὸ ποῦ σκοτώνεις, τὸν δράκοντ τὸν μιάλουν. Πβ. ἀθιβάλλω, ἀθιβόλεῦω (II).

ἀμφιβολία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀμφιβολία.

Ἐνδοιασμός περὶ τῆς ἀληθείας πράγματός τινος, δισταγμός, ἀβεβαιότης λόγ. σύνηθ.: Δὲν ἔχω κάμμι ἀμφιβολία γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα—ὅτι θὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι κττ. Πβ. ἀθιβολή, ἀθιβολία, ἀναθιβολή, ἀφιλογή, παρθιβολή.

ἀμφίβολος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. βίβ' λους Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀμφίβολος.

1) Ἀβέβαιος, ἀμφισβητήσιμος λόγ. σύνηθ.: Τὸ πρᾶμα εἶναι ἀμφίβολο. Εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ ἔρθῃ—ἂν θὰ πάῃ κττ.

2) Ὁ ταλαντευόμενος, ὁ μετέωρος τὴν γνώμην Ἡπ.

ἄμωμος ὁ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄμωμοι οἱ, Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 354,33 ἄμωμη ἡ, Καππ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄμωμος οὐσιαστικοποιηθέν. Ἡ λ. ὡς οὐσ. ἤδη μεσν.

1) Ὁ 118ος ψαλμός τῆς Π.Δ. ἀρχόμενος ἐκ τῆς φρ. «ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, ἀλληλούια», ψαλλόμενος δὲ συνήθως κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἢ κατὰ τὰ μνημόσυνα ἐνθ' ἄν.: Φρ. Εἶναι γιὰ τὸ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ (ἐπὶ τοῦ μελλοθανάτου) Ἡπ. Λακων. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² ἐνθ' ἄν. Πάει «ἄμωμοι ἐν ὁδῷ» ὁ δεῖνα (ἀπέθανε) Ἡπ. 2) Μνημόσυνον νεκρὸν Καππ. (Σινασσ.)

ἀμωρᾶτος ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ζάκ. ἀμωρᾶδος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *amorato*.

Ὁ ἀγαπῶν ἐρωτικῶς, ἐραστής: Ἄσμ.

Πέρδικα μου πλουμιστή, | ποῦ ἦσουν ἀπὸ τὴν αὐγή;
—Μάννα μου, Ἕς τὴν ἄμπλα μου | καὶ Ἕς τὴν ἀμωρᾶτα μου
Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμωρῶζος.

ἀμωρέττα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *amoretto* = ἐρωτιδεύς.

Τὸ φυτὸν σησαμοειδὲς τὸ εὖοσμον (*reseda odorata*). Συνών. ρεζεντά. [**]

ἀμωρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀμωρίδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *amore*.

Γυναῖκα ἀγαπωμένη ἐρωτικῶς: Ἄσμ.

Ξέρω τὴν ἀμωρίδα σου, πολὺ τὴνε κατέχω,
περὶ καὶ χαιρετῶ τὴνε καὶ φίλαινα τὴν ἔχω

Συνών. ἀγαπητικεῖα (ἰδ. ἀγαπητικός 2), ἀγαπήτρια 2, ἀγαπίτσα, ἀμωρᾶτα (ἰδ. ἀμωρᾶτος), ἀμωρῶζα (ἰδ. ἀμωρῶζος), ἐρωμένη (ἰδ. ἐρῶ-μένος), φιλαινάδα, φίλη (ἰδ. φίλος).

***ἀμωρίζω**, ἀμωρίζω Νάξ. (Δαμαρ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *amore*.

Ἐχω ἐρωμένην.

***ἀμωρωζάκι** τό, ἀμωρουζάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζος.

Ἐραστής, ἀγαπητικός (θωπευτικῶς): Ὅχον, ἔ' ἀμωρουζάκι μου, ὁμορφο ποῦ ναι! Συνών. ἀγαπητικούτσικος.

ἀμωρωζάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμωρουζάρις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀμωρουζαρεζὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άρις.

Ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα: Ὡ ἀμωρουζάρι μου, μουρέ, μὰ καιρὸς δὰ ἦτονε γι' ἀγάπες! Τ' ἀμωρουζάρικο κ' ἐντό, πῶς τ' ὀχτρεύομαι! Συνών. ἀγαπησιάρης 2, ἀμωρῶζιάρης.

ἀμωρωζεύομαι ἀμάρτ. ἀμωρουζεύομαι Σῦρ. ἀμωρουζεύομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμωρουζεύομαι Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζος.

Αἰσθάνομαι ἔρωτα πρὸς τινα, ἐρῶμαι ἐνθ' ἄν.: Ἀμωρουζεύονται—οἱ δὲ τοῦτοι Ἀπύρανθ. Τὴν βασιλοπούλλα τὴν ἀμωρουζεύοντ' ἔνε δὲ λεβέντες (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Συνών. ἀγαπῶ 2, ἐρωτεύομαι.

ἀμωρωζιά ἡ, ἀμάρτ. μ'ρζιὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμωρῶζεύομαι ὑποχωρητικῶς.

Ἐρωτικὴ πρὸς τινα διάθεσις, ἔρως: Φρ. Κάνω μ'ρζιὰ (ἐρῶμαι). Συνών. ἀγάπη 2, ἀγάπημα, ἀγάπησι 2, ἔρωτας.

ἀμωρωζιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμωρουζιάρης Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης.

Ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, ἐρωτύλος. Συνών. ἀγαπησιάρης 2, ἀμωρῶζιάρης.

ἀμωρωζιστικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμωρουζιστικός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιστικός.

1) Ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς ἔρωτα, ἐρωτικός: Ἀμωρουζιστικός χορός. Ἀμωρουζιστικεῖα—ἀγάπη, παιδί μου, εἰν' ἐντὴ, ὄχι συγκεντεῖα. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ πρὸς ἐρωμένην ἢ ἐραστὴν διδόμενον δῶρον: Ὅλα τοῦτα, γιὰ 'έ, εἰν' ἀμωρουζιστικά (γιὰ 'έ = γιὰ ἰδέ). Γι' ἀμωρουζιστικὸ σοῦ τό' δωκε;

ἀμωρωζολογῶ ἀμάρτ. μωρ'ζολοῶ Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμωρῶζα καὶ τοῦ -λογῶ, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 248 κέξ.

Ἀγαπῶ τινα προτιθέμενος νὰ τὴν νυμφευθῶ: Ὁ δεῖνα τὴνε μωρ'ζολοᾷ τὴν δεῖνα.

ἀμωρῶζος ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀνδρ. Νάξ. ἀμωρῶζος Κύθν. Νάξ. (Δαμαρ. Καλόξ.) ἀμωρῶτζος Σῦρ. ἀμωρῶζος Ἀνδρ. ἀμωρῶζος Κίμωλ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Τὴν. ἀμωρῶτζος Σίφν. ἀμ'ρῶζος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀμωρῶζος Μύκ. μωρῶζος Κέρκ. Πελοπν. (Τριφυλ.) μωρῶτζος Θεσσ. Θηλ. ἀμωρῶζ-ζα Χίος

